

Radnóti Miklós: Tél verse

Hóbfagyott levelet
kaporász dideregve a szellő.
Duzzadt, mint tele zsák:
hóval telik újra a felhő.
Nincsen csillag, a fák
feketálló törzse hatalmas.
Mégfagy az őz nyoma is.
Készül le a völgybe a farkas

Ady Endre: A hatalmas tél verse

Törvénye van a Nyárnak
S nincs törvénye a Télnek:
Nyáron némák a faluk,
Télen pedig kótyagosak,
Összevissza beszélnek.

Fázón átüzengetnek,
Jéggel, hóval borítva:
„Hé, szomszéd, most mondja meg,
Szeretem a más titkait,
Van-e valami titka?”

És szólnak, üzengetnek
A kis faluk így télen.
Szeretik egymást nagyon
S hófedeles házaikat
Ki-kitárják kevélyen.

És mindent elárulnak
A hó alatt a falvak:
A kis falusi erőt,
A sok mihaszna életet
S a nagy téli hatalmat.

S ha jön a Nyár, szégyenli,
Hogy megbotlott, megcsetlett:
Nyáron néma a falu,
Titoktartó s az emberek
Dolgoznak és szeretnek.

Dolgoznak és szeretnek,
Némán, izzadva, félve
És százszor szent titkaik,
Melyeket megszentelt a Nyár,
Bedobálják a Télbe.

Ünnep

Emlékezem gyermekkorom ünnepeire, különös tekintettel a karácsonyra. Mit írhatnék, hogy ne legyen unalmas, melyik mozzanatát emeljem ki az egykori csodának? Kérdeztem magamtól, hiszen mindenkinek vannak ünnepei és hozzájuk kötődő, bensőséges emlékei. De pont olyanok, mint az enyém vagy az öné, kedves olvasó, bizonyosan senki másnak nincsenek, biztattam magam.

Az ünnep készülődés és várakozás, áhitat és varázslat. Felemelkedés a hétköznapiakból, megőrizve valamit a régi szokásaiból. Készülünk testben és lélekben, szeretetben, csinosítjuk lakásunkat. Gyermekként számoljuk a napokat, hányat kell még aludni az angyal érkezéséig, milyen ajándékok, majd nem azt írtam, sorjáznak, ám az én időmben alig egy-kettő szerénykedett a fa alatt.

Havasalji szülőfalumban egykor nagy telek dúltak. Nem volt ritka, hogy térdig jártunk a csillogó, ropogós, friss hóban. Csúszkáltunk, szánkóztunk, nagyokat estünk a magas hótörzsek, hóbuckák között, fiúk jeges hógolyói elől menekültünk. Egy korán sötétedő este ródlink felborult a lejtős utca szádában (kiszélesedő utcavég), és közben jobb kezem gyűrűsujja hátratornt. Fájt kegyetlenül. Otthon a petróleumlámpa gyér világánál semmit sem vettek észre, én pedig mélyen hallgattam, mert amúgy is hosszabbra sikeredett a szánkózás, és tudtam, ha kiderül a baleset, sajnálat helyett korholás lesz a vége. Mai napig jókora bog éktelenkedik az ujjamon, gyűrűről szó sem lehet.

Folytatás a következő oldalon

J. Kovács Magda